

PineBook

ขอโทษที่ พ่อตีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผีสิง

26

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์ไร่อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1501 สถานที่ฝังกระดูก
เข้าสู่บึงน้ำ

เมื่อพูดถึงตรงนี้ เม่าจึงก็หยุดไปเล็กน้อย จากนั้นจึงเอ่ยต่อว่า “นี่คือการแยกแยะตามหลักห้าธาตุ ถ้ามองจากทิศทางของปากว่า ตรีลักษณ์คุ่นแทนน้ำ เป็นทิศเหนือ บึงสามลี้ตั้งอยู่ในตำแหน่งของปากว่า ตรงแกนกลางของตรีลักษณ์คุ่นพอดี

“ในตรีลักษณ์คุ่น (三) เส้นหยินอยู่ด้านบนและด้านล่าง ส่วนเส้นหยางถูกกักอยู่ตรงกลาง ก็เหมือนกับที่แห่งนี้ที่พลังหยางถูกพลังหยินเข้มข้นล้อมไว้ทุกด้าน จึงทำให้หยินหยางเสียดสมดุลงอย่างรุนแรง พลังหยินครองความเป็นใหญ่โดยสมบูรณ์ จนกลายเป็นดินแดนหยินเย็นสุดขีด

“ถ้าฉันคาดไม่ผิด ใจกลางบึงน้ำแห่งนี้จะมีผืนดินแข็ง อยู่ผืนหนึ่ง ซึ่งแทนหยางที่ถูกห่อหุ้มอยู่ในผืนนี้”

ความรู้ด้านฮวงจุ้ยของเม่าจิ้งนั้นเรียกได้ว่าสูงมาก เขาไม่เพียงวิเคราะห์จากมุมของห้าธาตุได้ ยังวิเคราะห์จากมุมของปากว่าได้อีกระดับ ความสามารถแบบนี้ถือว่าไม่ธรรมดาแล้ว

หลังฟังคำพูดของเม่าจิ้ง ผมทั้งตะลึงและเชื่อสุดใจตามหลักแล้ว สถานที่หยินสุดขั้วแบบนี้ไม่เหมาะกับการฝังศพ ถ้าสถานที่ฝังกระดูกของศิษย์พีหึงอยู่ที่นี้ วิญญาณต้องทนทุกข์จากความหนาวเย็นของหยินแน่นอน

ต่อให้ที่นี้มีแต่หยินไม่มีพลังอาฆาต และมีผืนดินหยางอยู่ ก็ยังไม่ใช้สถานที่ฝังศพที่ดีอยู่ดี

เมื่อนึกถึงเขาหินดำซึ่งเป็นที่ฝังกระดูกของศิษย์พีใหญ่ ผมรู้สึกว่าจะอาจเกี่ยวข้องกับสภาพการตายของศิษย์พีหึงก็เป็นได้

“พีเจียง ศิษย์พีหึงของพีถุกฝังไว้ที่นี้หรือ ที่นี้หยินจัดเกินไป ไม่น่าจะเหมาะกับการฝังศพนะ!”

ผมหันไปมองบิงสามลี่ “ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน”

พูดจบ เม่าจึงก็พยักหน้าเห็นด้วย “ที่นี่ไม่เหมาะกับการฝังศพ แต่เหมาะกับการเลี้ยงผี ถ้าฉันเดาไม่ผิด ศิษย์พี่หญิงกับศิษย์พี่ใหญ่ของนายก่อนตายน่าจะเคยผ่านความทุกข์ทรมานมาสินะ ศพคงมีปัญหาพิเศษบางอย่างถึงได้ถูกฝังไว้ในสถานที่แบบนี้ และตำแหน่งฝังก็น่าจะอยู่บนผืนดินหยางในฝังฮวงจี้”

คำพูดของเม่าจึงแทงตรงจุดสำคัญ

ผมพยักหน้า “ใช่ ศิษย์พี่หญิงของฉันถูกทำร้ายจนตายอย่างโหดเหี้ยม ถูกควักหัวใจ ศพถูกแยกส่วน ส่วนตำแหน่งหลุมศพที่แน่นอน ฉันเองก็ไม่วู้”

จางอวี๋เฉิน เม่าจึง และพานหลิงไต้ยิ่นแบบนี้ก็สุดลมหายใจเฮือก

ผมไม่เคยเล่ารายละเอียดการตายของบรรดาศิษย์พี่ให้พวกเขาฟังมาก่อน พอไต้ยิ่นตอนนี้ก็อดขบถไม่ได้

โถ่วจีที่อยู่ข้างๆ ไต้ยิ่นแค่บางคำก็หน้ากระตุกเล็กน้อย

เม่าจึงพยักหน้าอีกครั้ง “แบบนี้ก็อธิบายได้แล้ว ศิษย์พี่หญิงนายตายอย่างน่าสลด วิญญาณต้องเจ็บปวดมากแน่

ฉันคิดว่าผู้อาวุโสซึ่งฟังเธอไว้ที่นี่ก็เพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ของเธอ”

ผมพยักหน้า ก่อนหยิบโทรศัพท์ออกมา “ฉันโทร. หาอาจารย์ก่อน”

พูดจบก็กดโทร. ออก เพื่อถามว่าควรทำอย่างไรต่อ

สายต่อติดอย่างรวดเร็ว แล้วเสียงของอาจารย์ก็ดังขึ้น “ถึงแล้วหรือยัง”

“ถึงแล้วครับอาจารย์ ตอนนี้อยู่ข้างบึงสามล้อ”

“ถึงแล้วก็ดี พวกนายพาเขาเข้าไปที่ใจกลางบึง ระวังอย่าจมลงไปล่ะ ตรงกลางมีเกาะดงกอกอยู่ ศพของศิษย์พีหึงนายถูกฝังอยู่ตรงนั้นแหละ ไปถึงก็เรียกชื่อเธอ เดี่ยวเธอจะออกมาเอง

“พวกนายไปถึงก็รอฉันอยู่ตรงนั้น ผังฉันรถติด น่าจะอีกประมาณห้าสิบนาที”

การคาดเดาของเฝ้าจึงถูกต้อง กลางบึงมีผืนดินแข็งที่รวมพลังหยางจริง ๆ ผมยิ่งนับถือวิชาฮวงจุ้ยของเขามากขึ้น

ผมตอบกลับอาจารย์ “ไม่มีปัญหาครับอาจารย์ ฉันพวกผมเข้าไปก่อนนะ”

พูดจบก็วางสาย แล้วหันไปบอกทุกคน “อาจารย์ให้เราไปที่ใจกลางบึงสามล้อ ตรงนั้นมีตงกก แล้วรอเขาที่นั่น”

ทุกคนพยักหน้า แม้ไม่เคยมาที่นี่ แต่ก็เริ่มลงไปในบึงตามคำสั่ง

พื้นที่แถวนี้เป็นเนินเขาเป็นหลัก บึงแบบนี้ไม่ค่อยเห็น และไม่ใช่บึงราบกว้างแบบที่ราบ แต่เป็นบึงในหุบเขาใต้ภูเขาไม่กว้างมาก แต่ยาวแคบ เกิดจากน้ำขังจนกลายเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ

พวกเราเดินตามทางเล็กริมเขา มุ่งหน้าไปยังใจกลางบึงสามล้อ เมื่อเห็นเกาะตงกก ก็เตรียมลงบึงหาทางข้ามไป...

พวกเราวิ่งไปตามทางเล็กริมเขาอย่างรวดเร็ว วิ่งไปสักพักทางก็หายไป ทำได้แค่เดินเลาะขอบบึงต่อ

ไก่อัจฉริยะติดตามเราไม่ทัน เหนื่อยแทบขาดใจ แต่ใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง เราก็เจอเกาะตงกกกลางบึงตามที่อาจารย์บอก

“พี่เจียง ตงกก!”

จางอวีเจินชี้ไปข้างหน้า ใต้แสงจันทร์ ดงกกผืนนั้นดูใหญ่
ไม่น้อย

“ไปกันเถอะ!”

ผมพูด แล้วพวกเขาก็มาถึงตรงข้ามเกาะดงกกอย่างรวดเร็ว

พื้นบึงชื้นมาก แต่โชคดีที่ไม่ใช่ฤดูฝน ยังมีดินแข็งให้เดิน
ได้ นับว่าโชคดีไม่น้อย

จากริมเขาถึงเกาะดงกกกลางบึง ระยะราวสามสี่ร้อยเมตร
พวกเราเดินลุยไปที่ละก้าว ลึกบ้างตื้นบ้าง จนข้ามไปได้

แต่ยังไม่ทันถึงเกาะดงกกก็มีลมหยินพัดมาอย่างฉับพลัน
พีชรอบด้านสั่นไหวส่งเสียงดัง “ซู่ซ่า”

ในดินแดนเย็นสุดขั้วแบบนี้ พวกเราต่างขนลุกและตั้งการ์ด
ระวังตัวทันที

ไก่อวีที่อยู่กลางกลุ่มสะดุ้งเฮือก หันไปมองทางที่พวกเรา
มา ก่อนพูดด้วยความหวาดกลัว “ไม่...ไม่ดีแล้ว ฉันได้ยิน...มี
คนเรียกฉัน เป็น...เป็นผู้หญิงสองคนนั้น...”

โก่วจีตื่นตระหนกมาก ดวงตาเบิกกว้าง ไบหน้าซีดขาว

พอได้ยินแบบนี้ สีหน้าของพวกเราทุกคนก็หม่นลง

โก่วจีได้ยินเสียง แถมยังมีลมหยินเกิดขึ้นรอบด้าน งั้นก็มี
ความเป็นไปได้แค่ข้อเดียว

ผีผู้หญิงสองตนนั้นตามมาแล้ว...

บทที่ 1502 ไล่ตามมาแล้ว
ผีผู้หญิงชุดดำสองตน

เห็นโก่วจีตี่นตระหนกขนาดนั้น ผมรีบพูดทันที

“รีบขึ้นไปบนเกาะดงกกก่อน ตรงนั้นพื้นแข็งกว่า ที่นี่
เหยียบทีจมที ยืนยังไม่มันเลย”

ทุกคนได้ยินก็เร่งฝีเท้าไปข้างหน้า

แต่ในตอนนั้นเอง พานหลังหันไปมองอีกด้านหนึ่ง ก่อน
เอ่ยเสียงต่ำ “ไม่ดีแล้ว พวกมันมาแล้ว!”

พวกเราทั้งสามไม่ลังเลอีก เปิดตาพิศทันที

ทันทีที่เปิดตาพิศ พื้นที่เบื้องมีดสลัวก็ชัดเจขึ้นในพริบตา

ตอนนั้นเอง พวกเราเห็นผู้หญิงผมดำ รูปร่างเพรียว
ไบหน้าซีดขาวสองตนยืนอยู่ตรงขอบบึงไกลออกไป

ทั้งคู่สวมชุดกระโปรงโปร่งสีดำ ยืนจ้องมาทางพวกเรานิ่งๆ

เสียงผู้หญิงที่ฟังดูนุ่มนวลดังขึ้น “เถียนชวน จะไปไหน
หรือ...”

เถียนชวนคือชื่อจริงของโก่วจี ตอนเด็กๆ บ้านเขาเลี้ยง
ลูกหมาลูกไก่เอาไว้เล่นกับเขา สุดท้ายเขาก็ชอบอุ้มหมากับไก่
ไปนอนไปเล่น และพาไปด้วยทุกที่ เลยโดนเรียกว่าโก่วจี (หมาไก่)
มาตั้งแต่เด็ก...

“รีบไปโก่วจี!” ผมเอ่ยเร่ง

โก่วจีมองไม่เห็น แต่ได้ยินเสียง พอได้ยินผมพูดก็รีบ
พยักหน้า เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

พวกเราเร่งความเร็ว

ตอนนี้เราอยู่ห่างจากเกาะดงกกประมาณร้อยกว่าเมตร

ขณะนั้นเอง ผู้หญิงที่เรียกอยู่เมื่อครู่พลันลอยตัวพุ่งเข้า
มาโดยตรง

ขณะเข้ามาใกล้ก็ร้องเรียกไปด้วย

“เถียนชวน...”

“เถียนชวน ฉันคิดถึงคุณ...”

เรียกไปได้ไม่กี่ครั้ง โกว่จีที่เดิมทีลนลานอยู่กลับเริ่มวงงุน
สุดท้ายก็ล้มคว่ำลงไปในบึงทันที

“โก่วจี!”

ผมตะโกนพลางคว้าตัวเขาขึ้นมา

พอมองดู...โก่วจีหมดสติไปแล้ว

แต่ไม่ใช่การสลบธรรมดา ผมสัมผัสได้ว่าร่างเขาเย็นจัด

ความเย็นทั้งหมดมาจากท้อง บริเวณสะดือ...ซึ่งคือที่ที่
ทารกมีระดับอารมณ์แดงสิงอยู่

ดีที่โก่วจียังไม่ถึงขั้นอันตรายถึงชีวิต

ผมแบกเขาขึ้นแล้วพูดว่า “ไป ขึ้นเกาะดงกกก่อน...”

รอบด้านเป็นบึง ถ้าต้องสู้กันในที่แบบนี้จะเสียเปรียบมาก

ผีผู้หญิงสองตนนี้สามารถฝังทารกผีระดับอาภรณ์แดงไว้ในตัวโก่วจีได้ แสดงว่าความสามารถย่อมไม่ธรรมดาแน่ ต้องระวังอย่างยิ่ง

ทุกคนเร่งฝีเท้าไปข้างหน้า

ผีผู้หญิงทั้งสองก็เข้ามาเร็วขึ้นเรื่อยๆ ...

พอพวกมันเข้าใกล้ ก็เริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติของพวกเรา

เพราะพลังในตัวพวกเราแตกต่างจากคนธรรมดาโดยสิ้นเชิง... แถมยังสะพายกระเป๋ากระบี่และอาวุธเวทกันด้วย

ผีผู้หญิงหน้ากลมปลันเอ่ยขึ้น “พี่ เหมือนพวกเขาจะเป็นนักพรต!”

อีกคนที่คางแหลมเลียริมฝีปาก ตอบเสียงแหบขณะพุ่งเข้ามา “นักพรตก็ดี ดูดพลังพวกมันให้แห้ง เอาไปบำรุงตัวอ่อนวิญญูณ!”

ผีหน้ากลมเผยสีหน้าดีใจ “ได้เลย!”

พูดจบ ผีผู้หญิงทั้งสองก็เร่งความเร็วทันที

ไอสีดำปกคลุมทั่วร่าง แผ่กระจายเหมือนใยแมงมุม
ใบหน้าบิดเบี้ยวน่ากลัว แล้วส่งเสียงคำราม

“ฮ้าว!”

“ฮ้าว!”

พวกมันอ้าปากกว้างเผยเขี้ยวแหลม กางกรงเล็บพุ่งลง
มาใส่พวกเราพร้อมพลังอาฆาต

ท่าทางดุตันและรุนแรงยิ่ง

ผีสองตนนี้มีสติรับรู้ ไม่ใช่วิญญาณธรรมดาแน่นอน

พวกเราไม่มีใครประมาทแม้แต่ชนิด

ผมแบกโก้วจีพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

จางอวี๋เงิน เม่าจิ้ง และพานหลิงคอยคุ้มกันผมอยู่ด้านข้าง

พานหลิงเห็นพวกมันพุ่งลงมาก็ยกมือร้ายอาคม
แสงวิญญาณทันที “เก้าดาราเคลื่อนขยับ ฟ้าดินขับแสง สุสาน

สว่าง วิญญาณไสว อาคมแสงวิญญาณ เร่งรัดดุจโองการสวรรค์
บัญชา!”

แสงสีขาวสว่างจ้าปะทุขึ้น ส่องสว่างพื้นที่โดยรอบ

ผีทั้งสองร้อง “อ้า” แล้วรีบยกมือขึ้นบังตาโดยสัญชาตญาณ

จางอวีเงินกับเม่าจิ้งฉวยจิ้งหะนั้น โยนยันต์ออกไปทันที

จางอวีเงินใช้ยันต์อัคคีเทวะ เม่าจิ้งใช้ยันต์ฟ้าใส

ทั้งสองร้ายอาคมพร้อมกัน

“มนตราเสียงก้องประหนึ่งเมฆา แสงเทพส่องหล้า
สว่างไสว มารร้ายถอยหายไว้ร่องรอย มนุษย์คืนสู่ความสงบสุข
ยันต์อัคคีเทวะ! เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

“ไต่หล้าอันเร้นลับ จงสดับนามผู้มีธรรม ศิษย์ขอเยี่ยมพลัง
สังหารภูตผี เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ ทลาย!”

ยันต์สองแผ่นพุ่งออกไป

ไต่ยินเสียง “ตูม!” สองครั้งติดกัน

แสงสีเขียวยระเบิด พลังไฟยันต์กระแทกสนั่นสะเทือน

พลังปราบณแข็งกร้าวระเบิดเหนือศีรษะพวกเราราวห้าเมตร
เกิดกระแสลมพลังหมุนวนดัง “ฟู่ๆ”

ผีผู้หญิงทั้งสองถูกโจมตีแบบไม่ทันตั้งตัว ร้องโหยหวน
แล้วกระเด็นออกไป

บนร่างติดไฟยันต์

แต่ขณะถอยกลางอากาศ ไอสีดำก็พวยพุ่งขึ้นมา ดับ
ไฟยันต์ลง

สามารถดับไฟจากยันต์อัคคีเทวะของจางอวีเงินได้ใน
ในพริบตา แสดงว่าผีผู้หญิงสองตนนี้แข็งแกร่งไม่ธรรมดา

จางอวีเงินร้องอย่างตกใจ “โอวโต้นโต้น มีผีมือ!”

“อย่าประมาท พวกมันไม่ใช่วิญญาณร้ายธรรมดา”

เม่าจิ้งเอ๋ย ขณะเดียวกันก็โยนยันต์ธรรมดาออกไป
หลายแผ่นติด

ส่วนผมแบกโก่วจีเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว

โชคดีที่ช่วงนี้ฝนไม่ตก หลายจุดพื้นที่ค่อนข้างแห้ง

ผมฉวยจังหวะนี้แบกโก่วจีขึ้นไปถึงเกาะดงกก

ตรงนี้มีหินและพื้นดินแข็งกว่ามาก

พานหลังตามมาติดๆ

ส่วนจางอวีเงินกับเม่าจิ้งยังอยู่ในบึง

ผีผู้หญิงสองตนที่ฟันตัวแล้วตะโกนด้วยความโกรธ

“บัดซบ!”

“ประมาทไป!”

“ต้องตาย!”

“ตาย...”

บทที่ 1503 ลงมือแล้ว หัตถ์อัสนี

เม่าจึงกับจางอวีเงินยังอยู่ในบึงโคลนและ

ผีผู้หญิงชุดดำสองตนนั้นพุ่งเข้าไปใส่พวกเขาแล้ว

ในพื้นที่บึงที่เคลื่อนไหวลำบาก พวกเขาขยับตัวไม่สะดวก
อย่างมาก

ทั้งสองชักอาวุธเวทของตัวเองออกมา เตรียมสู้ระยะประชิด

เสียง “ปัง ๆ” ดังขึ้นสองครั้ง

จางอวีเงินกับเม่าจึงปะทะกับผีผู้หญิงทั้งสองแล้ว

แต่เพราะเคลื่อนไหวไม่สะดวก พอถูกผีที่ว่องไวเข้า
เกาะติดก็แทบจะกลายเป็นเป้านิ่ง เสียงบาดเจ็บได้ง่าย

ผมต้องลงมือแล้ว

ผมไม่รอช้า วางโก้วจีลง แล้วพูดกับพานหลิงว่า “พานหลิง
ดูแลเพื่อนฉันให้ที”

พูดจบก็ชักเส้ากระดูกงูออกมา

พานหลิงตอบจากด้านหลังว่า “ได้!”

ผมวิ่งกลับเข้าไป

แต่เพราะพื้น빙โคลนและ ทำให้เคลื่อนไหวลำบากมาก

ผมวิ่งต่อเนือง ก่อนจะเหยียบลงบนท่อนไม้แห้ง แล้ว
กระโดดลอยตัวขึ้น

เห็นผีผู้หญิงสองตนที่ลอยอยู่ข้างจางอวี๋เงินกับเม่าจิ้ง
กำลังโจมตี ผมก็ยกมือฟาดเส้าทันที

“เพียะ!”

เส้ากระดูกงูพุ่งใส่ผีผู้หญิงตนหนึ่ง

สัญชาตญาณของผีตนนั้นเฉียบคมมาก หันกลับมามอง
ผมทันที พอเห็นเส้าที่กำลังพุ่งใส่ก็เอียงตัวหลบ

ใบหน้าบิดเบี้ยวอย่างดูร้าย “กล้าลอบโจมตีฉันหรือ!”

พูดจบก็อ้าปากยื่นลิ้นยาวสีแดงเลือดแดงมาที่คอผม

พลังอาฆาตของมันเป็นรุนแรงมาก แต่ยังอยู่ในขอบเขตที่
รับมือได้

จากการประเมินของผมในตอนนี ระดับของมันน่าจะยังไม่ถึงอาการแดง เป็นเพียงผีระดับอาการเหลืองขั้นสูงสุดเท่านั้น!

ขณะที่ผมกับเม่าจึงต่างอยู่ในชั้นกายจิต

ซ้ำผมยังเป็นระดับกายจิตชั้นกลางอีกด้วย

ถ้าอีกฝ่ายไม่มีความสามารถพิเศษอะไร ขอแค่พวกเราตั้งหลักได้ การจะกำจัดพวกมันก็ง่ายดายมาก

ที่นี้ยังมีจางอวี๋เงินซึ่งก็น่าจะไปถึงระดับแกนจิตขั้นสูงสุดแล้ว

ส่วนพานหลิงอยู่ที่แกนจิตชั้นกลางมานาน พลังเสถียรมาก

และนี่ยังไม่นับอาวุธเวทที่พวกเราพกมาครบมือ

พลังต่อสู้โดยรวมของพวกเราเหนือกว่าผีผู้หญิงสองตนนี้มาก...

เห็นแบบนั้น ผมไม่หลบ ใช้มือเดียวจับลิ้นของมันเอาไว้

มันพยายามดึงผมเข้าไป แต่กลับดึงผมไม่ขยับเลย
แม้แต่หน่อย

เห็นแบบนั้น สีหน้ามันก็เปลี่ยนไปทันที

ดวงตาขาวกลอกไปมา...

ผมแค้นเสียงเย็น “แค่นี้ยังกล้ามาอวดดีต่อหน้าฉัน
อีกหรือ”

พูดจบก็เร่งพลังทันที ฟุ่งไปถึงระดับกายจิตชั้นกลาง
แล้วกระซากกลับอย่างแรง

“มานี่!”

ผิวนั้นทนแรงผมไม่ไหว ร้อง “อ้าก” แล้วพุ่งเข้ามาหา
ผมทั้งตัว

ผมใช้มืออีกข้างสะบัดแส้ฟาดซ้ำเข้าไปอีกที

มันยกกรงเล็บขึ้นกันตามสัญชาตญาณ แต่ไร้ประโยชน์

แส้ฟาดเข้าที่หน้าโดยตรง

“อ้าก...”

เสียงกรีดร้องแหลมดั่งขี้น มันถูกฟาดกระเด็นลงพื้น

แต่ผมยังไม่ปล่อยมือที่จับลั่นไว้

“น้องพี!”

ผีอีกตนที่กำลังสู้กับจางอวีเจินและเม่าจิ้งร้องลั่น มันพุ่งขึ้นด้านบน ไอสีดำพลุ่งพล่านทั่วร่าง ก่อนจะส่งเสียง “อ้าว” แล้วพุ่งใส่ผม

จางอวีเจินกับเม่าจิ้งจួយจังหวะนี้เคลื่อนตัวไปยังเกาะดงกกตรงกลาง

ในบึงโคลนแบบนี้ พวกเราเสียเปรียบในการสู้รบอย่างมาก

เห็นอีกตัวพุ่งมา ผมก็สะบัดแส้อีกครั้ง

“เพี้ยะ!”

แต่มันกลับเปลี่ยนทิศหลบแสงกลางอากาศได้อย่าง
น่าประหลาด แล้วพุ่งเข้ามาโดยตรง

คาดไม่ถึงเลยว่าจะหลบได้

ไม่เพียงเท่านั้น ตัวที่ผมจับลื่นอยู่ก็พุ่งเข้ามาพร้อมกัน

เห็นแบบนี้ ผมปล่อยลื่นและแส้ทันที แล้วถีบพื้นอย่าง
แรง ร่างลอยถอยหลังออกไปเพื่อเว้นระยะห่างจากพวกมัน

พร้อมกันนั้น ผมก็ประสานมุกุทธอย่างรวดเร็ว

ผีทั้งสองพุ่งเข้ามาพร้อมพลังอาฆาต กรงเล็บแหลมและ
เขี้ยวเหมือนฟันเลื่อยเล็งส่วนบนล่าง

“พี่เจียงระวัง!”

เสียงพานหลังดังมาจากด้านหลัง หางออกไปราวห้าสิบ
เมตร

ตอนนี้จะมาช่วยก็ไม่ทัน

จางอวี๋เงินกับเม่าจิ้งหีบยันต์เตรียมช่วย แต่ก็ยังแก้
สถานการณ์ไม่ได้

แต่ผมไม่ตื่นตระหนกเลย

เมื่อผีทั้งสองเข้ามาใกล้ ผมพลันคำรามต่ำ “วิชาสายฟ้า
หัตถ์อัสนี!”

สายฟ้ากระโดดแลบวาบ ฝ่ามือฟาดออกไป

“เปรี้ยง!”

เสียงระเบิดกึกก้องสะท้อนทั่วบึงสามลี้

ประกายไฟฟ้า “เปรี้ยะๆ” สั่นสะเทือนกลางอากาศ

ผีทั้งสองที่พุ่งเข้ามาหน้าพลันเปลี่ยนสี

พวกมันคิดจะหนี แต่สายเกินไปแล้ว

“อ้าก...”

“อ้าก...”

ผีทั้งสองถูกผมซัดกระเด็นออกไปในพริบตา

ครั้งนี้ที่ผมสามารถปล่อยวิชาสายฟ้าได้ทันทีเป็นเพราะ
ผมได้ฝึกกายาสนีบาต บวกกับระดับพลังที่เพิ่มขึ้น ทำให้วิชา
สายฟ้าของผมพัฒนาไปอีกระดับ

ทั้งสามคนเห็นผมปล่อยวิชาสายฟ้าแบบไม่ต้องร่ายอาคม
แล้วยังซัดผีสองตนกระเด็น ต่างก็ตกตะลึงจนแทบไม่ยากเชื่อ

การใช้วิชาแบบร่ายอาคมกับไม่ร่ายอาคมนั้นต่างกันมาก

ยิ่งเป็นวิชาระดับสูงก็ยิ่งยากจะพัฒนา

แต่พวกเราเพิ่งแยกกันไปไม่นาน วิชาของผมกลับ
ก้าวกระโดดอย่างชัดเจน

ไม่แปลกที่พวกเขาจะตกใจ...

บทที่ 1504 โจมตีต่อเนื่อง

ผีผู้หญิงตกลูกทางตัน

ขณะที่พวกเขากำลังตกตะลึง ผมก็ชักกระบี่จ่านเสี่ยหลิววีนออกมาแล้ว

แต่ผีระดับอารมณ์เหลืองชั้นสูงสุดสองตน ขอแค่ไม่มีความสามารถพิเศษ คินนี้ก็ต้องจบลงที่นี่

ผมก้าวไปข้างหน้าอีกสองก้าว เหยียบท่อนไม้แห้ง แล้วกระโดดพุ่งเข้าหา

“ตายซะ!”

กระบี่ฟ้าดลง พลั้งปรารถนแข่งกร้าวทะลั๊กออกมา

ผีผู้หญิงสองตนที่เพิ่งถูกซัดล้มไปเมื่อครู่เห็นกระบี่ของผมฟ้าดลงมาก็ตกใจอย่างมาก

แต่ในจังหวะนั้น พวกมันกลับยกมือข้างเดียวกันขึ้น แล้วประสานมูทราเดียวกันพร้อมเอ่ยว่า

“สลาย!”

“สลาย!”

เสียงนั้นดังขึ้น ตามด้วยเสียง “ปังๆ”

ผีผู้หญิงสองตนระเบิดออกตรงหน้าผม กลายเป็นควันสีดำ
แล้วหายไป

กระบี่ของผมฟาดโดนเพียงความว่างเปล่า ฟันได้เพียง
หมอกควันสีดำที่กระจายอยู่

เห็นภาพนี้ ผมทั้งตกใจทั้งตะลึง

ผีสองตนนี้ใช้อาคมได้ดั่งยงันเหรือ

ขณะกำลังตกใจ เสียงพานหลังก็ดังมาจากไกลๆ

“ด้านหลัง!”

ผมได้ยืนก็ไม่คิดอะไร เหวี่ยงกระบี่สวนกลับไปทันที

“เคร็ง!”

กระบี่ฟันโดนกรงเล็บผีตนหนึ่ง

ผิตนนั้เผยร่างทั้นที่

ขณะเดียวกันอีกตนักก็พุ่งเข้ามาใส่ผม

มือผีห้าที่ถูกระตุ้นจับปล้นเหวียงกรงเล็บออกไป ทำให้
อีกตนตั้งตัวไม่ทัน ถุกช่วนเป็นแผล

ในเวลาเดียวกัน จางอวีเงินกับเม่าจิ้งก็พุ่งเข้ามาแล้ว

ทั้งสองยกมือปล่อยยันต์พร้อมกัน

“ตูม ๑!”

พลังยันต์ระเบิด ชัดผีผู้หญิงสองตนกระเด็นออกไป

ผีทั้งสองลอยกระเด็น ไบหน้าบิดเบี้ยวน่ากลัว

เห็นว่าพวกเราไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่รับมือง่าย พวกมันก็เอ่ยขึ้น
ว่า “แย่งตัวอ่อนวิญญูณ แล้วออกไปจากที่นี่!”

พูดจบ ผีทั้งสองหันตัวพุ่งไปยังพานหลังที่อยู่อีกฝั่งทั้นที่

“บัดชบ!”

ผมสบถเสีียงต่ำ

ผีสองตนนี้มีสติปัญญา จึงยิ่งอันตรายกว่าเดิม

เม่าจึงไม่พูดอะไร ฟุ่งตรงไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว
จางอวีเงินก็เช่นกัน

ผมไม่รอช้า วิ่งไปยังเกาะดงกกเต็มกำลัง

ตอนนี้พวกเราห่างจากเกาะดงกกราวห้าสิบลเมตร

ในภูมิประเทศแบบนี้ พวกเราสามคนเคลื่อนไหวนำ จะ
รีบไปช่วยทันทีแทบเป็นไปได้

แต่ด้วยระดับพลังของพานหลิง น่าจะถ่วงเวลาจนพวกเรา
ไปถึงไหว

ผมหยิบอาวุธเวทอีกชิ้นออกมา...กระดิ่งพรากวิญญาณที่
ได้มาจากหลวงจินดำ

ตอนที่ไปเกาะทางใต้ผมไม่ได้พกไป แต่ครั้งนี้เอามาด้วย

ของสิ่งนี้สามารถโจมตีวิญญาณได้แบบไม่เลือกเป้าหมาย

แต่ผมเพิ่งหยิบกระดิ่งออกมา ผีทั้งสองก็พุ่งถึงตัวพานหลิง
แล้ว

พานหลิงยื่นบังโกว่าจีไว้ด้านหน้า เตรียมรับมือเต็มที่ พอเห็นผีทั้งสองพุ่งเข้ามาพร้อมเสียงคำราม “อ้าวๆ” ก็สะบัดยันต์แสงสวรรค์สุริยันจันทราออกไปทันที

เธอประสานมุทรอย่างรวดเร็วจนแล้วตะโกนเสียงต่ำ “แสงสวรรค์อาบทั่วแดน ทอแสงทองส่องใจคน เมฆจางหมอกจาง เขาสว่าง วายุพัดผ่านวันคืน อาคมแสงสวรรค์สุริยันจันทรา เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

แสงสีขาวสว่างจ้า ปรากฏเงาสุริยันจันทราเลื่อนราง

แม้พานหลิงจะมีระดับพลังต่ำสุด เพียงแกนจิตชั้นกลาง แต่อาคมนี้มีพลังสูงมาก

เมื่อแสงขาวสว่างวาบ ผีทั้งสองก็ถูกทำให้ตาพร่าในทันที

“อ้าก!”

“ตา...แสบตา!”

ขณะพวกมันร้อง พานหลิงก็หยิบยันต์ขับไล่วิญญาณออกมา

มันเป็นยี่ห้อขนาดเล็ก พลังไม่มากนัก

เธอขวางออกไปสองแผ่นติดกัน พร้อมตะโกน “บ้าจี้!”

“ตูม ๆ!”

ผีทั้งสองตั้งตัวไม่ทัน โดนเข้าไปเต็ม ๆ

แล้วพานหลังก็ใช้ไฟตายอีกอย่างของเธอ...เข็มเงินสามเล่ม

“ฟิ้ว ๆ!”

ผีทั้งสองถูกแทงเข้าเต็ม ๆ

“อ้าก!”

“อ้าก!”

พวกมันร้องโหยหวน แล้วร่วงลงพื้นทันที

เห็นการโจมตีต่อเนื่องของพานหลัง พวกเราทั้งสามต่าง
เผยสีหน้าดีใจ

แม้ระดับพลังของพานหลังจะด้อยกว่าพวกเรา แต่
คาถาอาคมที่เธอใช้ เมื่อผสมกับดวงตาหยินหยางของเธอ ถือว่า

เข้ากันอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีวิญญูณตนไหนหลบเลี้ยงสายตา
เธอได้

และเมื่อถูกแสงทำให้ตาพร่าแล้ว พอชัดเข็มเงินออกไปก็
ยากที่วิญญูณทั่วไปจะทนได้

จางอวีเงินอดไม่ได้ที่จะพูด “โอวโถ้วโถ้ว เก่งจริงๆ
หลังหลัง!”

ขณะเขาพูด ฝี่ทั้งสองก็ลุกขึ้นมา

แม้พานหลังจะทำได้ทั้งควบคุมและโจมตี ทว่าพลังสังหาร
ยังอ่อนอยู่

เข็มเงินกับยันต์ไม่สามารถสังหารฝี่ทั้งสองได้

พวกมันลุกขึ้นมาแล้วคำรามเสียงแหบ

“ผู้หญิงน่ารำคาญ!”

“ต้องตาย!”

ฝี่ทั้งสองพุ่งเข้าใส่อีกครั้ง ไอสีดำพวยพุ่งทั่วร่าง

แต่พานหลังยกมือร้ายอาคมแสงวิญญาน ทำให้พวกมัน
ตาพร่าอีกครั้ง

จากนั้นเธอก็ดึงตัวโก้วจีถอยออกไปไกลทันที

การโจมตีต่อเนื่องนี้ทำให้พวกเรามีเวลาพอขึ้นมานบน
เกาะดงกก จนผมไม่ต้องใช้กระดิ่งพรากรวิญญานเลย...

พวกเราทั้งสามพุ่งขึ้นเกาะดงกก แล้วบุกเข้าหาผีทั้งสอง
ทันที

ผีทั้งสองที่การมองเห็นกลับมาเห็นพวกเราพุ่งเข้าใส่ก็
เผยสีหน้าดูร้าย

“พี่ จะเอาอย่างไรดี” ผีหน้ากลมถาม

อีกตนกวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วคำรามเสียงต่ำด้วย
ความโกรธ “แกะยันต์...”

บทที่ 1505 แกะยันต์แล้ว

ฮัชชาคุมามะ

ทันทีที่ผีผู้หญิงคางแหลมพูดคำว่า ‘แกะยันต์’ ผมก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

ยังไม่ทันที่พวกเราจะเข้าไปใกล้ ผีผู้หญิงสองตนนั้นก็ไม่วอช้า ต่างคนต่างดึงคอเสื้อตัวเอง

ด้านในคอเสื้อนั้นมีแผ่นยันต์สีดำติดอยู่

ในจังหวะนั่นเอง ผีผู้หญิงทั้งสองก็ไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว กระชากยันต์สีดำออกจากร่าง

ทันทีที่ยันต์ถูกฉีก มันก็สลายกลายเป็นเปลวไฟวิญญูณสีดำคล้ายหมอกในพริบตา

ต่อมา ร่างของผีทั้งสองสิ้น “หึ่ม ๆ” สองครั้ง ก่อนจะระเบิดพลังอาฆาตสีแดงออกมาอย่างรุนแรง

พลังอาฆาตสีแดงแผ่กระจายเป็นระลอก สั่นสะเทือน
รอบด้านเหมือนคลื่นน้ำ ฟุ้งออกมาทุกทิศในทันที

และระลอกแรกนั้นรุนแรงมากจนพวกเราไม่กล้าเข้าใกล้

ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อพลังอาฆาตสีแดงปรากฏขึ้น ผีผู้หญิง
ทั้งสองก็ส่งเสียงกรีดร้องแหลมบาดหู...

“อ้าก... อ้าก...”

“เจ็บ... เจ็บ...”

เสียงแหบพร่าดังขึ้นต่อเนื่อง พวกเธอทรمانอย่างถึงที่สุด

ชุดกระโปรงสีดำบนตัวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงด้วยความ
ความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และร่างกายก็เริ่มเปลี่ยนแปลง

พวกเธอเหมือนถูกฉีดยาชีวภาพเข้าไป ร่างสูงขึ้นจับปล้น
แขนขายืดยาวออก ใบหน้าบิดเบี้ยวเหี้ยมเกรียม ตรงหน้าผาก
ยังฉีกเปิดออก กลายเป็นปากขวางอีกหนึ่งปาก...

ไม่ถึงสามวินาที ผีชุดดำทั้งสองก็สูงกว่า 2 เมตร แขนขา
เรียวยาว มีกรงเล็บผีแหลมคม

รูปร่างเว้าโค้งน่าขะเขยง กลายเป็นผีสาวชุดแดง...

พลังอาฆาตสีแดงเข้มแผ่ออกมาจากร่างไม่หยุด เป็น
กลิ่นอายของผีร้ายระดับอาภรณ์แดงอย่างชัดเจน...

ภาพตรงหน้าทำให้พวกเราทั้งสี่สุดลมหายใจเย็นวาบ

ผีระดับอาภรณ์แดงโผล่มาพร้อมกันถึงสองตน แบบนี้
ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ แล้ว

แม้พลังบำเพ็ญของผมจะสูงถึงเพียงนี้แล้ว แต่เวลา
เผชิญหน้าผีระดับอาภรณ์แดงก็ยังไม่กล้าประมาทแม้แต่นิดเดียว
ยังไม่ต้องพูดถึงพร้อมกันสองตน

ยิ่งไปกว่านั้น ผีสองตนนี้ยังดูไม่ธรรมดา

บนตัวมียันต์ ทั้งยังใช้วิชาอาคมได้ เบื้องหลังต้องม
ความลับบางอย่างแน่...

จางอวีเจินมองผีสองตนที่สูงกว่า 2 เมตร ก่อนหลุดพูดออกมาโดยสัญชาตญาณว่า “โอวโถ้วโถ้ว... ฮัซซาคูซามะ¹?”

ทันทีที่จางอวีเจินพูดจบ พานหลังที่อยู่อีกฝั่งก็เตรียมพร้อมสู้แล้ว

เม่าจิ้งพูดขึ้นว่า “สองตนนี้น่าจะถูกหลอมขึ้นมา พอแกะยันต์ออก พลังเลยเผยออกมาหมด ระวังไว้!”

พูดจบ เม่าจิ้งก็ปลดปล่อยพลังระดับกายจิตขั้นต้นทั้งหมดออกมาในทันที แล้วประสานมูทรากระบี่ ปาดลงบนกระบี่ไม้ท้อ “ฉุณบรสิทุทธ์ จิตจุดอัคคี บัดนี้มีวิชา ผสานวิญญานศาสตรา เปิดกระบี่!”

จางอวีเจินเห็นเม่าจิ้งเอาจริงก็ยิ่งตื่นเต้น ไม่มีความกลัวแม้แต่นิด

ผ่านความเป็นความตายมามาก เจอเรื่องประหลาดมาเยอะ

¹ ฮัซซาคูซามะ หมายถึง ผีในตำนานเมืองของญี่ปุ่น เป็นผีผู้หญิงที่ตัวสูง 8 ฉื่อ (ฟุต) สวมเดรสสีขาว หมวกปีกกว้าง มักจะปรากฏตัวในชนบทเพื่อลวงเด็กไปฆ่า ช่วงหลังๆ กลายเป็น Pop culture ไปโผล่ในเกม Resident Evil Village (Lady Dimitrescu)

ก็แค่ผีสาวชุดแดงสองตน...

จางอวีเจินกรีดนิ้วตัวเอง ป้ายเลือดลงที่หน้าผากทันที
“วันนี้จะให้พวกมันได้รู้จักความน่ากลัวของทิมปราบปีศาจ
ท่องหยินหยาง ร่วมเป็นร่วมตายของพวกเรา! ประตูลิขิตวิญญาณ
เปิด!”

พลังของจางอวีเจินพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

หลังเปิดประตูลิขิตวิญญาณ ความเข้มข้นของพลังไม่ด้อยไป
กว่าผมเลย

เห็นทั้งสองเป็นแบบนี้ ผมก็พูดเสียงเย็นว่า “แค่ระดับ
อาการแดงสองตนเท่านั้น คงรับมือยากนิดหน่อย และพวกนาย
อย่าลืมนะ ที่นี่คือที่ฝังร่างของศิษย์พี่ฉัน”

เม่าจึงไม่พูดอะไร แค่หรีตาลง

จางอวีเจินพูดอย่างตื่นเต้น “ดีเลย จะได้โชว์ฝีมือ ผাগ
ความประทับใจให้ศิษย์พี่ไว้หน่อย”

พอเขาพูดจบ ผีสองตนนั้นก็มองพวกเราด้วยสีหน้าดูร้าย

ปากที่หน้าผากอำหุบ ส่วนปากด้านล่างที่ฉีกถึงหูพูดขึ้น
พร้อมกันว่า

“บีบให้พวกเราต้องใช้ร่างนี้ได้ นึกไม่ถึงจริงๆ”

“เถียงชวนตันเชิญนักพรตอย่างพวกแกมาได้ น่าสนใจ
จริงๆ จะได้ฆ่าพวกแกเอาไปบำรุงครรภ์วิญญาณพอดี”

พูดจบ ผีทั้งสองแยกกันพุ่งเข้ามา

ตนหนึ่งพุ่งไปทางพานหลิง อีกตนพุ่งมาทางพวกเรา

พานหลิงกำลังถอยมาทางพวกเราอยู่แล้ว พอเห็นแบบนี้
ก็เร่งเข้ามา

เม่าจิ้งกับจางอวี๋เงินรีบพุ่งไปช่วยทันที

ส่วนผมเผชิญหน้ากับอีกตน

ทันทีที่ลงมือ ผมตะโกนเสียงดังว่า “ดี้อู่หว่านซี”

เสียงผมดังก้องไปทั่วเกาะดงกก

อาจารย์บอกไว้แล้ว พอมาถึงให้เรียกศิษย์พี เธอจะได้ยิน

แต่หลังจากผมตะโกนไป ทุกอย่างยังคงเงียบสนิท

ผมปะทะกับผีตนนั้นไปแล้วหนึ่งกระบวนท่า

“เคร้ง!”

กระบี่จ่านเสียวหลิววินฟันใส่กรงเล็บผี

อีกมือหนึ่งพุ่งมาบีบหัวผม มือผีห่าก็พุ่งออกไปขวางไว้

พร้อมกันนั้น ปากล่างของมันแลบลิ้นผีออกมา ส่วนปาก
ที่หน้าผากพ่นหมอกพิษสีแดง

การโจมตีต่อเนื่องนี้ทำให้ผมไม่กล้าประมาทแม้แต่นิดเดียว
รีบถอย แล้ววยกรมดำขึ้นกัน

หมอกพิษสีแดงที่ถูกกันไว้กระจายออก ทำให้พีชบนเกาะ
แห้งตายทันที

อีกฝั่งหนึ่ง จางอวีเจิน เม่าจิ้ง และพานหลิงสู้กับผีอีกตน
อย่างดุเดือด

เสียงยันตร์ระเบิด แสงกระบี่วาบไหว

ผมรีบเตือนว่า “ระวังปากที่หน้าผาก มันพ่นพิษได้...”

พูดจบ ผิดันนั้นก็พ่นหมอกพิษออกมาจริงๆ

ร่างสูงใหญ่โจมตีจากด้านบน น่ากลัวอย่างมาก

สถานการณ์พลันชะงักค้างไปชั่วขณะหนึ่ง พลังของ ผิดูดแดงตนนี้แข็งแกร่งมากจริงๆ

แต่ในเมื่อศิษย์ที่อยู่ที่นี่ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นสู้สุดชีวิต ผมจึง ตะโกนอีกครั้งว่า

“ดี้อู่หว่านซี”

สิ้นเสียงผม เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านในเกาะดงก

เสียงนั้นฟังดูซีเกียดเล็กน้อย แต่แฝงด้วยความมีชีวิตชีวา และไพเราะราวกับนางฟ้า “ศิษย์น้องเล็ก... นายมาแล้วหรือ”

บทที่ 1506 ศิษย์พี่ปรากฏตัว
ชุดกระโปรงเขียวพลั่ว

ทันทีที่เสียงนั้นดังขึ้นก็เกิดลมหมุนไปทั่วทั้งเกาะอย่าง
กะทันหัน

ต้นกกและพุ่มไม้รอบด้านไหวกระเพื่อมดัง “แซ่ก ๆ ๆ”

พลังเย็นเยียบประหลาดสายหนึ่งปล้นปะทุออกมาจาก
ทั่วทั้งเกาะ

ความเย็นชนิดนี้แปลกประหลาดอย่างยิ่ง ไม่ใช่พลังหยิน
แต่เป็นความหนาวเย็นตามธรรมชาติ

เพียงชั่วพริบตาเดียว อุณหภูมิของทั้งเกาะราวกับลดลง
ยี่สิบถึงสามสิบองศา ตกฮวบลงต่ำกว่าศูนย์ทันที

ตอนนี้เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว ทุกสรรพสิ่งกำลังฟื้นคืนชีวิต
แต่กลับหนาวจัดจนต่ำกว่าศูนย์ในพริบตา แบบนี้น่าหวาดกลัว
เกินไป

ยิ่งไปกว่านั้น นี่คือเมืองซาน แม้แต่ฤดูหนาวก็แทบไม่เคยต่ำกว่าศูนย์ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอุณหภูมิติดลบ

เมื่อความหนาวจัดปรากฏขึ้น น้ำรอบด้านก็เริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็งให้เห็นด้วยตาเปล่า

ทางเกว่งที่เปียก รองเท้าของเรา รวมถึงชายเสื้อ ต่างมีเกล็ดน้ำแข็งสีขาวเกาะ...

ผีผู้หญิงทั้งสองที่กำลังสู้กับพวกเรารู้สึกถึงความผิดปกติ

หลังปะทะกับพวกเราไปหนึ่งกระบวน

“เคร้าย!”

ทั้งสองถอยหลังพร้อมกัน แล้วทิ้งระยะห่างออกไป ยืนอยู่ด้วยกันอย่างระแวดระวัง มองไปรอบด้าน

ผมเอ่ยตอบไปว่า “ศิษย์พี่ ผมเอง เจียงหนิง!”

ผมมีแววตาดีใจเล็กน้อย รีบมองไปรอบๆ

เห็นได้ชัดว่าความเคลื่อนไหวนี้เป็นฝีมือของศิษย์พี่

อาจารย์เคยพูดไว้ ตอนนั้นพวกศิษย์พี่ต่างก็ 'มีพื้นฐานแล้ว' เขาถึงปล่อยให้ออกไปฝึกฝนในโลกภายนอก

พวกเขาสร้างชื่อเสียงไว้ในแถบเอิร์ธนูไม่น้อย โดยเฉพาะ
คู่แข่งกับซาเนิง

ระดับพลังตอนออกไปฝึกฝนน่าจะพอๆ กับผมในตอนนี้

ถ้าพูดถึงพลัง ศิษย์พี่ใหญ่ ฟุเส่วเฟิง อันดับหนึ่ง

ศิษย์พี่รอง ตี้อู่หว่านซี อันดับสอง

ที่เขาหินดำ ผมเคยเห็นความน่ากลัวของศิษย์พี่ใหญ่
มาแล้ว วิชาสายฟ้าเหนือชั้น สู้ผีระดับอาภรณ์แดงสองตนได้ด้วย
ตัวคนเดียว เปิดฉากโจมตีรุนแรง ดุดันอย่างมาก

แม้ผมยังไม่เคยเจอศิษย์พี่รองตี้อู่หว่านซี แต่แรงกดดัน
จากความหนาวที่ธาโถมอยู่ก็เพียงพอจะบอกว่า ศิษย์พี่รอง
ไม่ใช่คนธรรมดา...

เพิ่งคิดถึงตรงนี้ ลมหมุนเวียนจัดก็พุ่งขึ้นจากพื้นอย่าง
กะทันหัน

“ตุ้ม!”

มันพุ่งใส่ผีหญิงชุดแดงทั้งสองโดยตรง

ผีทั้งสองเห็นลมเย็นพุ่งมาก็เผยสีหน้าดูร้าย แล้วคำราม
ออกมา

“อ้าว!”

“รันทาที่ตาย!”

ทั้งสองสะบัดกรงเล็บ ร่างสูงใหญ่กวาดกรงเล็บมือออกไป
ทันที

“วูบ ๆ”

ลมเย็นที่พุ่งเข้าใส่ถูกฉีกกระจาย

พานหลิงพลันเอ่ยขึ้นว่า “ตรงนั้น!”

พวกเราต่างเงยหน้ามอง ก็เห็นหญิงสาวงดงามคนหนึ่ง
ยืนอย่างสงบนิ่งอยู่บนแผ่นหินเขียวที่แสงจันทร์ส่องกระทบเป็น
ต่าง ๆ

เส้นผมยาวดำขลับดูสวยงาม น้ำตกละลี่ยายอย่าง
เป็นธรรมชาติ ปอยผมบางส่วนทิ้งตัวแนบข้างแก้มขาวเนียน
กระโปรงยาวสีเขียวยาวตัวหนึ่งพลิ้วไหวราวกิ่งหลิวในสายลมอ่อน
ทุกการเคลื่อนไหวของเธอเหมือนจะมีลมพัดผ่านเบาๆ

ใต้คิ้วเรียวโค้งดูไบพลิ้วคือดวงตาที่ใสลึกเหมือนผิวน้ำ
ในฤดูใบไม้ร่วง อ่อนโยนดูสวยงาม แต่ลึกลงไปกลับซ่อนความ
เศร้าอันไร้สิ้นสุดไว้

และสิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือบริเวณอกซ้ายของเธอ บนชุด
สีเขียวนั้นมีคราบเลือดสีแดงสดเปื้อนอยู่

แม้จะเป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นเธอ แต่ไม่คิดเลยว่าศิษย์พี่
จะงดงามถึงเพียงนี้

ผมหลุดเรียกออกไปโดยไม่รู้ตัว “ศิษย์พี่!”

ศิษย์พี่มองมาทางผม ดวงตาดูสวยงามน้ำนั้นเกิดระลอกคลื่น
เล็กๆ ชั่วขณะ

แต่ในตอนนั้นเอง ผีระดับอารมณ์แดงทั้งสองกลับตะโกน
ใส่ศิษย์พี่ที่อยู่หว่านชื่อว่า

“ก็แค่ผีเถื่อนตนหนึ่ง!”

“ฉันขอเตือน อย่ามายุ่งเรื่องของพวกเรา ไม่งั้นแกตายแน่!”

ทั้งสองข่มขู่เธอ

แต่แววตาของศิษย์พีกลับเย็นชา เอ่ยเสียงต่ำว่า
“สิ่งอุปมงคลข้างสุสานขวางทาง เมื่อพานพบกันยามนี้ฉันยอม
ปกป้องน้องเจียงให้ปลอดภัย”

ขณะพูด ไอสังหารก็แผ่กระจายออกมา

ศิษย์พียกมือซ้ายขึ้นเล็กน้อย

ในช่วงพริบตา นั้น หมอกหิวนรอบกายเธอปั่นป่วน ความ
หนาวเย็นพุ่งทะลัก

พร้อมกันนั้น กระบี่น้ำแข็งเล่มหนึ่งก็ก่อตัวขึ้นในมือซ้าย
ของเธออย่างต่อเนื่อง

ถือกระบี่ด้วยมือซ้าย?

ผีทั้งสองยังไม่ทันตั้งตัว ศิษย์พีก็ถือกระบี่น้ำแข็งพุ่งเข้า
ใส่พร้อมหมอกเย็นที่ธาโทม

เร็ว... เร็วจนมองไม่เห็น

ทันทีที่เธอขยับ ความหนาวเย็นสุดขีดก็เหมือนกระตุ่น
พลังฮวงจุ้ยของที่นี่ทั้งแห่ง

แรงกดดันนั้นรุนแรงเกินไป

ผีทั้งสองตกใจสุดขีด รีบตั้งท่าป้องกันอย่างต่อเนื่อง

ศิษย์พีตะโกนเสียงต่ำว่า “สลาย!”

กระบี่น้ำแข็งพินลง

เสียงกรีดร้อง “อ้าก!” ดังขึ้น

ผีสาวชุดแดงคนหนึ่งถูกพินกระเด็นทันที ร่างลอยไปไกล
หลายเมตรก่อนจะระเบิดดัง “ปัง!” แล้วกลายเป็นเปลวไฟวิญญาณ
รูปร่างมนุษย์ วิญญาณแตกสลาย

ภาพนี้ทำให้พวกเราทุกคนถึงกับตะลึง...

นี่มันผีระดับอาภรณ์แดงนะ ศิษย์พีพินทีเดียวตายเลย?